

SPEECH VOORZITTER VKRL

Onze Rode Duivels hebben het goed gedaan op de Wereldbeker Voetbal en daar zijn we natuurlijk blij om. Een nieuwe voetbalgeneratie is dan toch opgestaan, eindelijk...

Maar spijs de alomtegenwoordige tricolore propaganda – een miljoenenbusiness, verschoning: een honderden miljoenenbusiness voor de reclamejongens, hebben we intussen gehoord – krijgen we daar geen belgicistische opstoot van. Een exotisch kleurrijke voetbalploeg zal dit triestige onland niet bij elkaar houden.

Vlaanderen kan overigens best zelf een stel Gele Duivels op de been brengen. Of waarom geen Geelzwarte? En waarom zouden die het niet even ver kunnen schoppen? Kijk naar wat Costa Rica op dit toernooi realiseerde. Een land met nog geen 5 miljoen inwoners, en alleen voetballers uit eigen volk.

Maar helaas, dat Braziliaanse volkscircus is nu afgelopen, en bijgevolg mogen die tricolore draperieën en al even idiote carnavalstoeters weer worden opgeborgen.

Tijd om met de beide voetjes op de grond terug te keren naar de orde van de dag, naar de intrieste politieke realiteit, naar de andermaal moeizaam verlopende federale regeringsonderhandelingen, naar franstalige partijen die hoogmoedig 'non' kunnen blijven zeggen – zelfs tegen tandenloze Vlaamse onderhandelingsnota's waar nochtans alle communautaire niet alleen hangijzers maar zelfs de kleinste angeltjes gedwee uit verwijderd zijn –, naar belgofiele tripartites die wellicht opnieuw plat op de buik zullen gaan voor de francofone pedanterie, naar de aanzienlijke kans op een DI RUPO II-formatie waarin Vlaanderen opnieuw 5 jaar gerold en uitgekleet zal worden.

Maar goed, er is een boerenwijsheid die zegt dat een volk de politici krijgt die het verdient.

En de Vlamingen hebben daar, andermaal, in al hun naïviteit en goedmenendheid op 25 mei jl. een keuze in gemaakt. Een keuze helaas voortdurend belerend aangestuurd door behoudsgezinde machthebbers, ondersteund door slaafse hondstrouwe en schatplichtige media, die elke uithaal naar Vlaamse zelfstandigheid – hoe onbeduidend of misplaatst ook – enthousiast registreerden en blokletterden teneinde elk ontluikend nationalistisch volksgevoel meteen de kop in te drukken.

Vrienden, Vlaamsgezinden, met deze jaarlijkse feestdag herdenken we de Guldensporenslag op 11 juli 1302, een geschiedkundig opgetekende heroïsche veldslag, intussen al meer dan 7 eeuwen geleden, maar die nog steeds symbool staat voor de Vlaamse ontvoogdingsstrijd, ook nog in zijn hedendaagse context.

En onze feitelijke vereniging, de Vlaamse Kring Regio Leuven, afgekort VKRL, is er trots op om dit intussen reeds voor de 5^{de} keer te kunnen en mogen doen. Zelfs een klein beetje met de pretentie dat geen andere viering met een dergelijke Vlaamsgenegen authenticiteit in het Leuvense – en omgeving – bestaat, ons toch niet bekend is, spijs de min of meer jaarlijkse betrachting van het stadsbestuur om een soort van breed volksevenement op poten te zetten waar van alles te doen en te beleven valt, zolang het maar geen Vlaamse identiteit en eigenheid, laat staan Vlaams-nationalisme, ophemelt of bejubelt.

Dit jaar zijn ze er overigens nog in geslaagd ook om ons dààrmee uitgerekend vandaag en hiernaast in de wielen te komen rijden.

Mag ik u in elk geval als voorzitter van deze Kring van harte welkom heten op onze viering, op deze feestelijke lustrumeditie, die veel luister zal worden bijgezet door enkele speciale gasten die ik meteen verder of later aan u voorstel.

Tussendoor maak ik ook graag van de gelegenheid gebruik om onze Kring zelf, een feitelijke en erkende vereniging – erkend door de Vlaamse Volksbeweging en de provincie Vlaams-Brabant – een vereniging van gedreven vrijwilligers die in Leuven en daarbuiten intussen ook reeds 5 jaar lang talrijke socio-culturele evenementen organiseerden van heel uiteenlopende aard, maar waarvan deze jaarlijkse elf juli-viering onmiskenbaar het hoogtepunt is.

Het programma van de dag, van deze feestelijke lustrumeditie, is zeker goedgevuld. Na de ongetwijfeld vurige strijdrede van onze gastspreker is het tijd voor enkele ontspannende momenten, en geven wij het podium – minstens figuurlijk – graag aan de Orde van de Excalibur-Ridders, een vereniging voor het uitbeelden van historische taferelen en hofdansen uit de Middeleeuwen, die ook tijdens het braadfeest, dus na de samenzang met onze gastmuzikante, nog optredens zullen verzorgen. Mag ik alvast voor hen een warm applaus vragen?

APPLAUS

Als gezegd, de Vlaamse Kring Regio Leuven, steunt op enthousiaste vrijwilligers, die zich elke activiteit opnieuw en onbaatzuchtig inzetten om u een mooie en onvergetelijke namiddag of avond te bezorgen. En dat gaan ze ook vandaag weer, met dezelfde inzet, voor u doen. Graag ook voor hen een warm applaus.

APPLAUS

En ik wil er toch nog één man even heel speciaal uit lichten. Haal hem alvast maar even weg vanachter zijn bar. Hij heeft met mij de Kring mee opgericht en vorm gegeven. Hij was altijd de spil bij het logistieke, facilitaire en culinaire deel van alle activiteiten, en als penningmeester ook bij het financiële reilen en zeilen. Graag een extra applaus voor Jean Holemans, oftewel ‘Cowboy’.

APPLAUS

Reeds voor de derde maal bieden wij u bij deze elf juli-viering een braadfeest aan.

Wie nog geen eetkaart heeft, a.u.b. bedien u aan de kassa. Dit braadfeest wordt in elk geval voor de even zoveelste maal met stip verzorgd door Geert Schrijnen en familie. Ook voor hen alvast een stevig applaus graag.

APPLAUS

En voor de tweede maal wordt de achtergrondmuziek en waar nodig de muzikale ondersteuning van onze gastoptreders verzorgd door een man die er alleszins zal voor zorgen dat u zich geen moment zal moeten vervelen vandaag: dj Fast Jack.

APPLAUS

Onze gastspreker heeft al een aardig CV opgebouwd in de Vlaamse Beweging. Hij is ondervoorzitter van het Overlegcentrum van Vlaamse verenigingen, algemeen secretaris bij de VVB, lid van de algemene vergaderingen van zowel het Vlaams & Neutraal Ziekenfonds als het Algemeen Nederlands Zangverbond, en niet in het minst voorzitter van de IJzerwake, laten we wel wezen: de enige echte jaarlijkse herdenkingsmanifestatie (die naam waardig) van de gesneuvelde Vlamingen in de Eerste – en andere – (Wereld) oorlogen. Hij nodigt jullie dan ook alvast uit op de komende, 13^{de} editie intussen van deze IJzerwake, op zondag 24 augustus ek. om 11 u. precies, bij het monument van de gebroeders van Raemdonck aan de Steenstrate bij Ieper. Meer info achteraan in jullie programmaboekje.

Vlaamse ontvoogding is altijd één van zijn grootste bekommernissen geweest; daar maakte hij nog in geen enkele toespraak een uitzondering op. En ik denk dat dit met zijn strijdrede *De Grote Leugen*, die hij vandaag voor ons klaarliggen heeft, niet anders zal zijn.

Ik geef dan ook graag het woord aan onze gastspreker, IJzerwakevoorzitter: Wim De Wit.

APPLAUS

SABINE TORFS

Onze gastmuzikante van vandaag ging vanaf haar zesde naar een kindervolksdansgroep (Repelsteeltje uit Kontich), en daar kwam ze voor het eerst in contact met accordeon, een instrument dat haar sindsdien niet meer losgelaten heeft.

Thuis was de oudste van vijf, en muziek heeft in eenieders leven een belangrijke rol gespeeld. Allen zijn ze muzikaal gevormd en hebben minstens één instrument leren bespelen.

Accordeonlessen volgde onze gastmuzikante in Duffel bij Marie-Rose De Weerd. Zij dirigeerde ook zelf in de accordeonclub De Notenbalg, waar ze van de eerste dag zelf ook bij hoorde.

Ze veranderde naderhand van stijl doordat haar grootvader een Vlaams Huis had. Daar hoorde ze tal van mooie Vlaamse volksliedjes, die ze voorheen niet echt kende, maar waarvan ze toch meteen vond dat die zeker niet verloren mochten gaan. Ze begon ze dan ook meteen te verzamelen.

Ondertussen overleed helaas haar grootvader en heeft haar vader het café overgenomen. Daar speelt ze zelf nog steeds elke woensdag van de maand, samen met haar zus, intussen al bijna 20 jaar !

Naast deze vaste zangavonden kan u haar ook altijd zelf boeken, als ik het zo mag zeggen. Op afspraak, uiteraard, luistert ze graag uw bijeenkomsten en feestjes van allerlei slag op.

En wat ze muzikaal in huis heeft, is ronduit indrukwekkend. Schraap de kelen, neem nog ne goeie slok – ik ga dat ook doen – en zing gewoon uit volle borst mee. De teksten staan allemaal in uw programmaboekje.

Veel luister- en zangplezier, en uiteraard bovenal een warm applaus voor deze accordeon-virtuoze: Sabine Torfs.